

ὀπενθύμισες ὅτι τὸ ὄνομά σου δὲν εἶναι πλέον Βράουν ἀλλὰ Βράουν φὸν Βέδελ. Τώρα, ὕπαγε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δικαίαν ἔχω πεποίτησιν ἐπὶ τὴν ἀφοσίωσιν καὶ πιστότητά σου, ἂν καὶ ὑπάρχει κίνδυνος εἰς αὐτὴν τὴν ἐντολὴν τὴν ὁποίαν σοὶ ἔδωκα.»

— Ἡ ζωὴ μου ἀνήκει εἰς τὸν βασιλέα μου καὶ εἰς τὴν πατρίδα μου» ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Γεώργιος.  
(ἀκολουθεῖ)

#### Ο ΟΠΑΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ.

Τοιοῦτον ὄνομα φέρει εἰκὼν τις ὑπὸ ἄγγλου ζωγράφου, παριστάνουσα νέον εὐγενοῦς ὕφους, ὀψηλὸς μωμον καὶ εὐρωστον εἰς τὴν ὀπλοθήκην τῆς πατρικῆς του οἰκίας, ἐν τῇ μέσῃ τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν του, αἰτινες τὸν ἐνδύουν μὲ τὴν βαρεῖαν σιδηρᾶν πανοπλίαν τὴν ὁποίαν ἐφόρουσιν οἱ πολεμισταὶ κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας. Μέρος τοῦ ἐφοπλισμοῦ τούτου ἦτο ζεῦγος χρυσῶν πληκτρῶν, τὰ ὁποῖα μόνοι οἱ ἱππῶται μετὰ τὴν χειροτονίαν των εἶχον δικαίωμα νὰ φέρουν. Ἡ δὲ χειροτονία αὕτη ἦτο τὸ σπουδαιότατον συμβάν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ἑνὸς νέου εὐγενοῦς τῶν χρόνων ἐκείνων, διότι τὸν ὑπεχρέωνε νὰ ὑπηρετῇ μὲ τὸ ξίφος του τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν πατρίδα του, καὶ νὰ ὑπερασπίζῃ τὸν βασιλέα ἢ ἀνωτέρον του ἀρχηγὸν μὲ θυσίαν αὐτῆς τῆς ζωῆς του ἂν ἐπαρουσιαζέτο ἀνάγκη. Ὅλη λοιπὸν ἡ προηγουμένη ἀγωγή του ἦτο ἀσκήσις εἰς ὅλα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τέλειον ἱππότην. Ἦτο δὲ ἡ ἀγωγή αὕτη ὁμοία πρὸς τὴν τῶν Σπαρτιατῶν, διότι καὶ εἰς ψῦχος καὶ εἰς ἀγρυπνίας καὶ εἰς νηστείας καὶ ἄλλας κακουχίας ἐσκληρύνοντο οἱ νεαροὶ δόκιμοι, καὶ εἰς ὑποταγὴν καὶ εὐπειθειαν πρὸς τοὺς ἀνωτέρους των, καὶ εἰς ἡθικότητα καὶ σεβασμὸν ἐγυμνάζοντο, τὰ πάντα δὲ ἔπρεπε νὰ ὑποφέρουν χωρὶς γογγυσμῶν καὶ παραπόνων· ἀφοῦ δὲ τέλος ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀνεδεικνύοντο ἄξιοι τοῦ ξίφους καὶ τῶν χρυσῶν πτερνιστῆρων, ἐλάμβανον αὐτὰ ἀπὸ τὸν προϊστάμενόν των καὶ εἰσέρχοντο εἰς τὸ λαμπρὸν καὶ εὐγενὲς στάδιον τοῦ ἱππότου.

Τὸ σύστημα τοῦτο παρῆλθε πλέον καὶ οὔτε τοιαύτην σκληραγωγίαν ὑποφέρουν οἱ παῖδες, οὔτε μὲ σιδηρᾶν στολὴν ἐξέρχονται εἰς τὸν κόσμον, ὅταν γείνουν νέοι, καὶ ὅμως εἶναι ἀληθέςτατον, ὅτι χωρὶς ἀσκήσιν καὶ ἐφοπλισμὸν ὁ νέος δὲν εἶναι κατάλληλος νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ παλαίσῃ μὲ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὴν κακίαν αὐτοῦ.

Μερικὰ παιδιὰ, εὐχομαι δὲ νὰ μὴ ᾔναι τινες τοιοῦτοι μεταξὺ τῶν μικρῶν με φίλων, φαντάζονται ὅτι τὸ νὰ ᾔναι τις εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν εἶναι τὸ καλλίτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου, δὲν βλέπουν τὴν ὥρην νὰ γει-

νουν ἐνῆλικες καὶ ἀνεξάρτητοι, δνειροπολοῦν ἄνδραγαθήματα, τὰ ὁποῖα θὰ πράξουν ὅταν ἔλθῃ ἡ εὐτυχὴς ἐκείνη ὥρα, ἀνυπομονοῦν μὲ τὴν παιδείαν καὶ τὸν περιορισμὸν, τὰ ὁποῖα ἵκνουν εἰς τὴν ἡλικίαν των καὶ ζητοῦν μὲ κάθε τρόπον ν' ἀπαλλαχθοῦν αὐτῶν τῶν ὀχληρῶν καθηκόντων. Ἄλλ' ὁ δόκιμος ἱππότης ἂν ἐβάρυνετο καὶ ἀπέφευγε τὰς ἀσκήσεις τῶν ὀπλων καὶ τοῦ σώματος, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν ἔκαμνον καλὸν πολεμιστὴν, νομίζετε ὅτι θὰ ἐχειροτονεῖτο ποτε ἀπὸ τὸν βασιλέα του; ἢ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι κατῴρθωνε νὰ φορέσῃ τοὺς χρυσοὺς πτερνιστῆρας, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνισταθῇ εἰς ἐχθρὸν καλῶς ἀσκημένον εἰς ὅλα τὰ ἀνήκοντα εἰς ἱππότην πολεμιστὴν; ἢ μᾶλλον δὲν θὰ ἐνικατο ἐλεεινὸς εἰς τὴν πρώτην μάχην; Καὶ εἶναι λοιπὸν δυνατόν νὰ νικήσῃ νέος, ὁ ὁποῖος ἐνῆ ἦτο παῖς μαθητευόμενος, δόκιμος, διὰ νὰ εἴπωμεν οὕτω, ἀπέφευγεν ὅλα τὰ δύσκολα καὶ ὀχληρὰ καὶ ἐκύτταζε μόνον πῶς νὰ περάσῃ μὲ ὀλιγώτερον κόπον καὶ ἐνόχλησιν; Πῶς νομίζετε ὅτι ὁ τοιοῦτος, ὅταν ἐξέλθῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὰς δυσκολίας καὶ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς, θὰ δυνήθῃ νὰ σταθῇ ἀφοῦ δὲν εἶναι ἐφοπλισμένος πρεπόντως διὰ τὴν μάχην; Καὶ ὅμως αἱ κοιναὶ αὐταὶ δυσκολίαι δὲν εἶναι αἱ μόναι, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων πρέπει τις νὰ ᾔναι καλὰ ἐφοπλισμένος. Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον μᾶς λέγει ὅτι, ὅστις ἐπιθυμῇ νὰ ζήσῃ καθὼς θέλει ὁ Χριστὸς, θὰ εὕρῃ ἐχθροὺς πολλοὺς εἰς τὸν κόσμον· ὀνομάζει μάλιστα τὴν χριστιανικὴν ζωὴν ἀ γ ὤ ν α, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι τόσον εὐκαλὸν τὸ νὰ ᾔναι τις καλὸς χριστιανὸς ὅσον πολλοὶ νομίζουν, καὶ ὅτι ἁπλῶς τὸ νὰ λέγεται τις χριστιανὸς δὲν τον κάμνει καὶ πράγματι ὀπαδὸν τοῦ Χριστοῦ. Ὅπαδοὶ καὶ ἱππῶται τοῦ Χριστοῦ δύνανται νὰ ᾔναι καὶ αὐτὰ τὰ παιδιὰ, ἐὰν ἀγαποῦν Αὐτὸν καὶ πιστεύουσιν, ὅτι Αὐτὸς ἀπέθανε νὰ τοὺς λυτρώσῃ, καὶ ἐὰν ἀπὸ εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης προσπαθοῦν νὰ τὸν ὑπηρετήσιν πιστῶς. Ἄλλ' οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ διακρίνονται ἀπὸ τὴν στολὴν των καὶ χωρὶς τὴν πανοπλίαν Αὐτοῦ δὲν δύνανται νὰ νικήσουν τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὴν κακίαν. Τοῦτο μᾶς διδάσκει τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἄλλοι καὶ ἰδίως εἰς τὸ ἔκτον κεφάλαιον τῆς πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (στίχος 10—12) τὰ ὁποῖα σᾶς συνιστῶ καὶ παρακαλῶ νὰ ἀναγνώσχητε μὲ προσοχήν. Ἐνδυνάστε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ δυνήθητε νὰ ἀνισταθῆτε εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ. Φορέσατε τὴν ζώνην τῆς ἀληθείας, τὴν θώρακα τῆς δικαιοσύνης, τὰ ὑποδήματα τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης καὶ τὴν περικεφαλαίαν τῆς σωτηρίας· ἀναλάβετε δὲ τὴν ἀσπίδα τῆς πίστεως, καὶ τὸ ξίφος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, καὶ ἔστε βέβαιοι ὅτι μὲ τοιοῦτον ἐφοπλισμὸν θὰ διέλθετε τὴν ζωὴν ὅπως οἱ ἱππῶται τῶν παλαιῶν χρόνων περιήρχοντο τὸν κόσμον, νικῶντες τὰ κακὰ, ὑπερασπιζόντες τοὺς ἀδικουμένους καὶ ἀδυνάτους καὶ ὑποστηρίζοντες τὸ καλὸν καὶ εὐγενὲς παντοῦ καὶ πάντοτε.